

Ændringsforslag under Nr. 18. Den i samme Ændringsforslags næste Stykke foreslaaede Ændring, at under 2. a. rettes Tallet „13“ til „25“, følger ligefrem af den første Ændring, idet det jo maa blive 25 eller 26 Uger — hvad man nu vil — efter at Ulykkestilfældet er indtruffet. Paa det Tidspunkt skulde det være afgjort, om vedkommende er bleven fuldstændig Invalid eller er bleven Invalid overhovedet paa Grundlag af det foresaldne Ulykkestilfælde, thi Forsørgelsestræbet indtræder jo efter vort Forslag 8 Dage eller 1 Uge efter Ulykkestilfældets Dag, og derved bliver vort Forslag om de 25 Uger ganske i Overensstemmelse med Flertallets Forslag om de 13 Uger.

Saa er der under Nr. 19 stillet et Ændringsforslag af et Flertal med Undtagelse af det Mindretal, der stiller et Underændringsforslag under Nr. 20, og dette Ændringsforslag under Nr. 19 gaar ud paa i § 5 at forandre Bestemmelsen om Dagpengenes Størrelse. Forslaget blev af Flertallets Ordfører motiveret saaledes, at man ved at sætte denne Bestemmelse vilde naa to Ting, nemlig for det første, at man ved at sætte Grænserne op og ned faste og ved at gøre Forskellen mellem disse Grænser saa lille, som den er, nemlig 50 Ore pr. Dag, og endvidere ved at sætte Maximum til kun 2 Kr., vilde forhindre Simulation, med andre Ord forhindre, at Folk, der i Virkeligheden ikke fejlede noget eller atter vare blevne helbredede efter deres Ulykkestilfælde, skulde være fristede til at holde sig længere end nødvendigt, fordi Understøttelsen var saa stor. Dernæst vilde man ved at sætte Grænserne op og ned saa snævre som her søge at muliggøre, at Arbejdere og Arbejdsgivere let bleve enige om Fastsættelsen af Dagpengene, saa at man ikke behøvede at paakalde Arbejdsraadets Mellemkomst. Jeg skal sige, at jeg sympatiserer med begge Parterne. Man kan ikke ønske at give en Lov eller overhovedet ordne et Forhold saaledes, at Mennesker skulle have Fristelse til at optræde som Bedragerer for at skaffe sig en Fordel, og naar man kan undgaa Stridigheder mellem to Parter, er det sikkert, at saa skal man ogsaa helst gøre det. Men paa den anden Side tror jeg dog, at i Ets. i saadanne Tilfælde, hvor den vedkommende ikke er Medlem af en Sygekasse og ikke faar nogen som helst anden Understøttelse og maaste faar et meget langt Sygeleje, vilde den Mand ikke kunne klare sig med 2 Kr. om Dagen, naar han sidder med en stor Familie, og hans Indtægter maaste ellers ere en 4—5 Kr. om Dagen, saa han er indrettet paa at leve nogenlunde ordentligt.

Jeg synes derfor, at naar man i øvrigt vil opretholde, at der skal være et Forhold mellem Understøttelsens Størrelse og den Løn, som den paagældende har, bør dette ogsaa være Tilfældet, naar Talen er om Dagpenge. Vi have derfor tilladt os at foreslaa under Nr. 20, at de 2 Kr. rettes til 3 Kr., saa at Dagpengene fastsættes mellem 1½ Kr. som det mindste og 3 Kr. som det højeste. Jeg føler mig overbevist om, at den Mand, der har en saa stor Fortjeneste som 5 Kr. om Dagen, hvoraf han altsaa kun vilde faa de $\frac{3}{5}$, ikke vilde spadserer for 3 Kr. om Dagen. Man kan være overbevist om, at han vil lige saa hurtigt, som det er ham muligt at udføre Arbejdet igen, søge at skaffe sig Arbejde og ikke vegetere for 3 Kr. om Dagen. Dernæst er jeg ogsaa overbevist om, at naar man har denne Regel, at Dagpengene skulle være saadan noget som $\frac{3}{5}$ af Lønnen, vil man meget let opnaa Overenskomst mellem vedkommende Arbejdsgivere og Arbejdere om Dagpengenes Størrelse, uden at de behøve at gaa til Arbejdsraadet, thi begge Parter ville kunne sige sig selv — i hvert Fald den, der vil gøre Overgreb —: Kan jeg saa det, eller kan jeg slippe med det, er det ikke værd at komme til Arbejdsraadet, thi saa kommer jeg til at betale det, eller faar jeg det ikke alligevel. Jeg tror ikke, at det af den Grund er nødvendigt at indskrænke sig til det, Flertallet har foreslaaet.

Endelig har det Mindretal, hvortil jeg hører, under Nr. 22 foreslaaet en Forandring af Slutningen af § 4, der lyder saaledes: „En Udlandings efterladte, som ikke havde Bopæl her i Landet, da Ulykken skete, have intet Krav efter denne Lov“. Vi synes, at det i og for sig er urimeligt, at der skal være en Præmie for dem, der antage Udlandinge til at udføre farligt Arbejde, det ved, at hvis der virkelig sker et Ulykkestilfælde for den vedkommende, og han maaste sætter Livet til, har den, der har antaget ham, altid en Absigt til ikke at komme til at betale noget til Enken, hvad han vilde være kommen til i det Tilfælde, at Enken boede her i Landet. Man kan vel sige i al Almindelighed, at vedkommende Arbejdsgiver, hvis han har forsikret sin Risiko i et eller andet Selskab, ikke vil have nogen særlig Grund til at gøre sig denne Fordel, da det ikke er ham selv, som kommer til at betale, men det gaar ud over Selskabet. Men hvor det nu drejer sig om Arbejdsgivere, der ere deres egne Assurandører — og det er der ikke noget til Hinder for i Senhold til denne Lov — kunde man tænke sig, at de vilde ræsonnere som saa: naar vi kunne faa Udlandinge, og vi ikke have denne Forpligtelse